

ռացան, նրանք յոյս ունեին իմ վրայ, հիմա որ ես էլ գնամ, գիշերները տանը ո՞վ պետք է նայե եւ այլն:

Ես պատասխանեցի, թէ մեր գնալ եւ գալը կտեսէ ոչ աւելի քան թէ մի շաբաթ, եւ այս միջոցում դժոար չէր լինի մի մարդ վարձել եւ դնել տանը որպէս պահապան:

Այնուհետեւ Յասօն շատ խուլ կերպով ակնարկեց, թէ հասարակութեան կարծիքը վատ բացատրութիւն կը տար մի այսպիսի նոր, եւ իրանց երկրում դեռ օրինակը չտեսնած, երեւոյթի մասին, երբ մի չափահաս աղջիկ մի քանի օրով ուխտ է գնում, իր մօտ ազգականը չեղող օտար տղամարդի հետ:

Յասօի ակնարկութիւնը թէւ բոլորին ճիշտ էր, բայց ես կ'ամեցայ հերքել, ասելով՝ թէ Մարօն ինձ համար նոյն նշանակութիւնն ունի, որպէս իրան, Յասօի համար, նա մեր երկուսիս քոյրն է: Մենք ամենքս երեխայութիւնից մեծացել ենք միասին, որպէս միեւնոյն գերդաստանի զաւակներ:

– Դրուստ է քո ասածը, Ֆարհատ, – պատասխանեց նա: – Բայց դու տեսե՞լ ես, որ մեր երկրում մի քոյր իր եղբօր հետ հեռու տեղ ուխտ գնար:

– Չեմ տեսել:

– Էլ ի՞նչ ես խօսում: Կովը կովի մօտ են կապում, հորթը՝ հորթի մօտ, եզը՝ եզան մօտ: Այսպէս էլ են մարդիկը:

Յասօն սովորութիւն ուներ իր խօսակցութեան մէջ ամեն օրինակները վերառնել անասուններից: Դասաւորել տեսակը տեսակի հետ – դա նրա համար օրէնք էր:

– Ես կը գնամ մենակ, առանց Մարօին իմ հետ տանելու:

Նա ոչինչ չպատասխանեց, մտածութեան մէջ ընկաւ:

– Ես գուցէ կրկին չեմ վերադառնայ, – աւելացրի ես:

Յասօն նկատեց, թէ որպիսի վիրաւորական յանգով յայտնեցի իմ վերջին եւ վճռական խօսքը, որ դրեց նրան խիստ դժոար դրութեան մէջ: Նա գիտեր, որ իր հայրը ցանկանում էր ինձ իր մօտ պահել. այժմ հօր բացակայութեան ժամանակ առիթ տալ ինձ հեռանալու, դա գցում էր Յասօի պատասխանատուութեան ներքոյ:

Յասօն անկեղծ էր. նա չուներ խորամանկ մարդու ձեւերը: Նա յայտնեց, թէ Կարօն ինձ յանձնել էր նրա հօրը, իսկ հայրը գնալու ժամանակ պատիրեց Յասօին, որ վարտեն իմ հետ եղբայրաբար, որպէսզի որսորդի տունը